

ÖPPNA ÖGON OCH ÖPPNA LANDSKAP.

Det ensamma trädet. The lonely tree. Det är sedan gammalt ett begrepp i konstvärlden. Som motiv har det ensamma trädet alltid fascinerat och lockat konstnären. Kanske för att detta träd verkar så övergivet, så utsatt i sin ensamhet. På något vis påminner det om konstnärens roll, om villkoren för själva skapandeprocessen. Trädet blir till konstnären själv. Ett alter ego. Det heter också att ensam är stark. Men det är ett talesätt som kan ifrågasättas. Ser man det politiskt eller fackligt stämmer det inte alls. För då måste man vara många för att uppnå styrka. Men konstnären, författaren, kompositören är nästan alltid ensam när han/hon skapar. Då måste man vara stark.

Leif Lindén hör till dem som fångats av det ensamma trädets dramatik. Han målar det så att det står fram emot ett flackt landskap där trädningarna blånar i bakgrunden. Över huvud taget målar Leif Lindén gärna träd. För träden är inte bara lika konstnärerna, de talar genom sin sprödhet, knotighet eller reslighet, ja, sin personlighet, till oss alla.

Leif Lindéns mor brukade säga till honom att han skulle öppna ögonen och se allt det vackra runt omkring sig. Ett klokt råd för konsten är just konsten att kunna se. Att upptäcka. Och att förmedla intrycken. Så att andra kan se det som måhända inte genast är uppenbart. Leif Lindén har lärt sig att se. Att skilja på skugga och ljus, uppleva alla skiftande kontraster. Sätta kontrasterna mot varandra och på så vis förstärka intrycket. Att fånga impressionen, ögonblicket, utan att för den skull tappa bort helheten, fastheten.

Det finns hela tiden en klar uppbyggnad i hans bilder, en känsla för komposition. Men inte så att stramheten tar överhanden på bekostnad av omedelbarheten. Höstens färger i trädskronorna, de flimrande skuggorna på en skogsväg, det varma eller kalla ljuset på skånelängornas kalkade väggar, det silvriga blänket i mötet mellan hav och strand, de drivande molnen på himlen. Jo, Leif Lindén har inte glömt sin mors ord om det vackra. Att "det finns där, försök bara upptäcka det". Det är denna skönhet han vill fånga på en konstens ständiga upptäcktsfärd.

Men det är inte bara landskapets olika karaktärer som Leif Lindén överför till målarduken. Han är också intresserad av ansiktets karaktärer, av ansiktens olika "landskap". Ty varje ansikte har sina höjder och dalar, sina färör och veck. Elvis Presleys fysiologi har till exempel inspirerat Leif, han har fascinerats av den känsliga munnen, av blickens uttrycksfullhet. Det är samtidigt porträtt som visar på konstnärens utsatta situation, porträtt som talar om konstnärens, diktarens och musikerns yttersta ensamhet. Bilderna erinrar om konstnären som "det ensamma trädet". En ensamhet som inte alltid är så stark.

Men framförallt vill Leif skildra det vackra och sköna i livet. Han har funnit mycket av det han sökte men fortsätter målmedvetet att upptäcka. Så länge ljuset finns, så länge lever måleriet. Och måleriet är för honom en tacksamhetsyttring, en tillbedjan för lyckan att kunna se.

Kan man dessutom få andra att se det vackra. Ja, då är det verkligen en gåva.

Hans Janstad

Konstkritiker